

12

PRESTEMMIGE SANGE

TIL SKOLEBRUG

componerede

af

H. OG F. RUNG

1870.

KJÖBENHAVN,

Wilhelm Hansens Forlag og Eiendom.

1. „NAAR KOMMER VAAREN VEL?“

Moderato.

poco f

Naar den sort - blaa

solo. a piacere.

a tempo.

poco f

„Naar kommer Vaa - ren vel?“

Sva - le kom - mer og be - bu - der næ - re Som - mer,

naar den kvid - dren - de ta'er Myg - gen, der vil

naar den kviddrende ta'er Myg - gen,

poco f cresc.

tun - le sig i Skyg - gen - Da kom - mer

poco f cresc.

der vil tunle sig i Skyg - gen -

p

Vaa - ren, da kommer Vaa - - ren.

2.

„Naar kommer Svalen da ?”
 Naar den lille Frö i Kjøret
 Stækker Halsen op iverjet,
 Og med Tungen slaar paa Trommen:
 „Nu er tykke Frömand kommen!”
 Da kommer Svalen!

3.

„Naar kommer Fröen da ?”
 Naar den lange Stork er kommen,
 (Forat putte Frö i Vommen)
 Og staar med de røde Moser,
 Fiskende i brune Moser —
 Da kommer Fröen!

4.

„Naar kommer Storken da ?”
 Naar først Sneppen hid er flöjet
 Og staar, over Isen böjet,
 Borende sig der et Bæger,
 Hvoraf den med Vand sig kvæger —
 Da kommer Storken!

5.

„Naar kommer Sneppen da ?”
 Naar først komme blot de Dage,
 At i Odense paa Tage
Stæren bygger höjt sin Rede,
 Hvor godt Folk ham Plads berede —
 Da kommer Sneppen!

6.

„Naar kommer Stæren da ?”
 Det kan Du jo nok begribe,
 Først der komme maa en Vibe!
 Først naar Viben, som en Blinker,
 Til Armeen: „fremad!” vinker —
 Da kommer Stæren!

7.

„Naar kommer Viben da ?”
 Naar først efter Vintertide
Vintergjæk af Sneen hvide
 Rejser sig med fine Blæde
 Og gjør alle Hjerter glade —
 Da kommer Viben!

8.

„Naar kommer Gjækken da ?”
 Naar Gudfader det behæger,
 Vinker han den frem af Ager;
 Først naar Haas Befaling falder,
 Først naar Han paa Blomsten kalder —
 Da kommer Gjækken!

(Carl Bagger.)

2. EN HAVE .

Andante.

1. Jeg veed, hvor der fin - des en Ha - ve saa

skjøn, hvor Sö - en er blaa, og hvor Sko - ven er

grøn, hvor Fug - le - ne byg - ge i Löv - hæk - kens

Ly og fly - ve hver Mor - gen med Sang o - ver Sky.

2.

Og midt i den friske og gyngende Sö
Der dukker af Dybet den dejligste Ö;
Og Söen af prægtige Skibe er fuld
Og Öen af Frugt og af Blomster og Guld.

3.

Der risler en Kilde, der rinder en Aa,
Og Höjene ere saa runde og smaa,
Og Engen er blød, saa det ret er en Lyst
At tumle sig der, og faa lettet sit Bryst.

4.

Der dandse Smaapiger med Blomster i Hat - Jeg troer det forvist, at der ej er en Plet
- Enröd og en hvid har i Brystet de sat - Paa Jorden, hvor Alt er saa blødt og saa net,
Og Drengene lege med Harpe og Sværd, Som Haven, hvor Öen i Söen er lagt;
Og synge saa glade om Danemands Eærd. Kom, saa skal jeg vise Dig hele dens Prægt.

5.

6.

Se ud over Dal, over Mark, over Sund,
Saa ser Du en Have med Lövsal i Lund,
Med Blomster i Enge og Sölspejl i Vand,
Og Haven er Danmark, vort Fædreland.

(Mads Hansen)

3. TIL STORKEN.

Andantino.

1. Saa dra - ger du ad frem - med Land, du

lan - ge Mand, med di - ne rö - de Ho - ser? Træt

er du af at span - ke her i vo - re

Kjær og vo - re grøn - ne Mo - ser, og

vo - re grøn - ne Mo - ser.

2.
 Du kloge Fugl! Farvel! Farvel!
 Jeg önsker Held!
 Dig paa din lange Rejse.
 Din Rede her, den vogte vi,
 Du skal deri
 Paany ad Aare knejse!

3.

Snart visner her hver Blomst, Ivert Blad,
 Men du vil glad
 En nyfødt Sommer skue,
 Hvor Pigen breder Stjernen stor
 Og Almen gror
 Omsnoet af heden Drue.

4.

I Luftens Blaa du svæver let
 Og ser dig mæt
 Paa Jordens Herligheder,
 Paa Fjeld og Dal og Stad og Flod,
 Der for din Fod,
 Sig som et Tæppe breder.

5.

Min Tanke følger dig paa Vej,
 Men Hjertet ej,
 Det her hos mig maa blive;
 Kun her vi trives godt vi To,
 I venlig Ro,
 Hvor først vi kom tillive.

6.

Jeg gyser for det stejle Fjeld
 Og Fossens Væld
 Mit Indres Sange döver;
 Mig blænder al den stolte Pragt,
 Og Solens Magt
 Som Gift mit Hjerte slöver.

7.

Jeg er i fjerne Land og By
 Forknyt og bly,—
 Alt er mig fjendsk og fremmed;
 Som i en vammel Rus jeg staar,
 Og Sjælen gaar
 Paa egen Haand til Hjemmet.

8.

Nej, her paa denne grønne Ö
 Med Skov og Sø,
 Med Bakker, Eng og Strande,
 Kun her jeg aander Liv og Mod.
 Her Vuggen stod,
 Og her min Grav skal stande.

9.

Kom atter hid, du gamle Ven!
 Naar Sol igjen
 Har löst den bundne Bölge.
 Byg paa mit Tag din stille Bo,
 Man siger jo;
 Du har Guds Fred i Følge.

(*Christian Winther.*)

4 .VIOLERNE .

Andante un poco lento .

F. Rung.

1. Smaa Vi - o - ler, o hvor sødt Mel - lem

Græs - set, ungt og blødt, frem i blaa - ne! So - len

var - mer e - ders Luft, Vee - mod su - ger e - ders

Duft af den ble - ge Maa - - ne.
Duft af den

2.

Tæt I ved hverandre staa;
Rødmen i det stærke Blaa
mat henviger;
herlig i den unge Lund
spætter i den grønne Bund,
vinker Dalens Piger .

3.

O, men koldt er spøde Straa!
sammenklynget tæt I staa ,
hvor I skjælte!
magtesløs paa frosne Muld
vil sig Urten medynksfuld
luunt om Eder hvælve .

A. Öhlenschläger.

5. „MOERLILLE SIDDER MED BRILLER PAA”

Moderato.

1. Mo'er-lil - le sid - der med Bril - ler paa, for -
 2. Men Sko - ven er sort og Vej - en lang, og
 3. Nu hol - des der Bryl - lup paa Slot - tet da, der

tæl - ler om gam - le Da - ge, de Rol - lin - ger lyt - te,
 Troldtøj - et udspek - u - le - ret, faaer fat det i Prindsen en
 dandse ni Konge - ri - ger, Der dand - ses saa Sko - saalerne

sto - re og smaa, de hö - re om Trold og om Dra - ge.
 e - ne - ste Gang, ja saa er han rig - tig le - ve - ret.
 fal - de a' de al - ler - dej - lig - ste Pi - ger.

Uh, uh, uh! I
 Hu, hu, hu! Nu
 Hu, ha, ha! Der

Uh, uh, uh!
 Hu, hu, hu!
 Hu, hu, ha!

Andante.

Bjer- get der sid - der en fan - gen Mø, da
 ka - ster han Hjel - men den blev et Bjer- g, der -
 le - ves saa fiint, der le - ves saa flot med

kom - mer en Prinds o - ver sal - ten Sö og
 o - ver kom - mer ej Trol - el - ler Dverg, det
 rö - de Ro - ser og Æ ble - kom - pot, det

Tempo I^{mo}.

snart maa Trol - de - ne suk - ke, thi han löber af med den
 glo - en - de staar og ly - ser, saa he - le Trol - töj - et
 straa - ler med he - le Kraften, det va - rer ved til i -

Smuk - - ke, af med den Smuk - - ke.
 gy - - ser, Trol - töj - et gy - - ser.
 af - - ten, ved til i - af - - ten.

thi
saa
det

H.C. Andersen.

han lö - ber af
he - le Trol -
va - rer ved

6. KONG OLAF.

Allegro con moto.

1. O - laf Kon - ning og Bro - der hans væd - ded om
 2. Ha rald mæ - led fuld haard paa Trods: Det er et
 3. O - laf sva - red: Du trö - ste dig hvad dig

Nor - ge u - den - lands, Bro - der hans, væd - ded om
 Ord - i mel - lem os, haard paa Trods: Det er et
 tyk - kes og tæk - kes mig, trö - ste dig, hvad der

Nor - ge u - den lands, Hvil - ken af os der
 Ord i - mel - lem os, Sej - le vil jeg om
 tyk - kes og tæk - kes mig, Skyd med Or - men kun

sej - ler bedst, han er til Nor - ges Ri - ge næst.
 kap med dig, byt - te dog maa du Skib med mig.
 Fart paa Hav, Ox - en jeg ri - de vil i Trav.

Det er saa fa-gert, saa fa-gert i Trondhjem at hvi - - le.
 Det er saa fa-gert, saa fa-gert i Trondhjem at hvi - - le.
 Det er saa fa-gert, saa fa-gert i Trondhjem at hvi - - le.

4.

Olaf mæled: för flös vi slaa
 Lader os kjönt til Kirke gaa .#
 Dejlig over den Kirkegaard
 Skinned, som Guld, hans fagre Haar.

Det er saa fagert, saa fagert
 i Trondhjem at hvile. .

6.

Oxen rysted de hvide Horn
 Snøfted alt, som han lugted Korn, #
 Strakte Sener i Daamp og Rög
 Efter stod Bölgen husehöi.

Det er saa fagert, saa fagert
 i Trondhjem at hvile. .

8.

Ornen lange med Gyldenspejl
 Skulpede der med Silkesejl. #
 Olaf klapped paa Oxelænd
 Mæled derhos: nu stik i Rend.

Det er saa fagert, saa fagert
 i Trondhjem at hvile.

10.

Kjölen foer over Norges Land
 Alt, som den gled i klare Vand, #
 Kassen gik over Bjerge blaa
 Myldrende skreg de Trolde smaa.

Det er saa fagert, saa fagert
 i Trondhjem at hvile.

5.

Bud da kom der til Kongen fiin
 Alt er paa Farten Broder din. #
 Olaf svared: paa Verdens Ö

Sejle maa hver sin egen Sö.

Det er saa fagert, saa fagert
 i Trondhjem at hvile.

7.

Smaadren g klavred nu op i Raa
 Himmel og Hav kun först hansaa: #
 Silkesejlet med Guld i Rand
 Öjned han dog ved Norges Land.

Det er saa fagert, saa fagert
 i Trondhjem at hvile.

9.

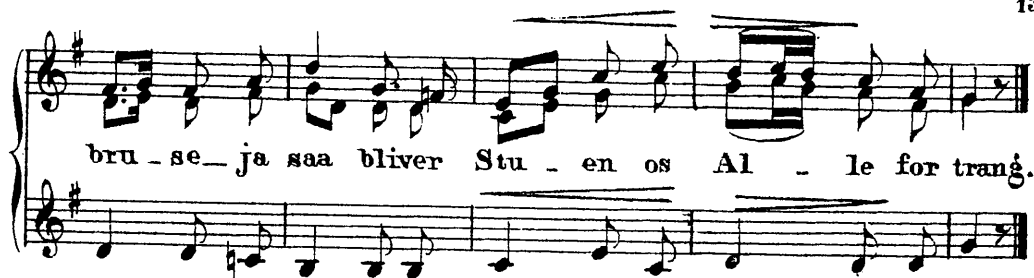
Af han drog sine Handsker smaa
 Selv maatte han for Styret staa #
 Rask det gik over Dal og Fjeld
 Fare med Gud, det lykkes vel.

Det er saa fagert, saa fagert
 i Trondhjem at hvile.

11.

Haarderaade kom ei saa brat
 Dagedes först den tredie Nat. #
 Som en Tydsker han blev saa vred
 Skabte sig om til Ornen leed.

Det er saa fagert, saa fagert
 i Trondhjem at hvile.

2.

Som Fuglenes Skare
vi lystig da fare
omkring i den nyfødte, friske Natur.
At boltres i Græsset,
at kjøre paa Læsset,
det er noget Andet end sidde i Bur!
Jeg ligger bag Hækken
og stirrer i Bækken,
der risler og risler i Solstraaleglands.
Hvor Bølgerne tindre,
rundtom i det Mindre,
en Verden sig rører i cirkulende Glands.

3.

Desværre min Evne
ei mægter at nævne
dem alle, som færdes paa Straa og bag Siv,
som løbe paa Vandet,
som kravle paa Landet —
men glad jeg dog ser paa det brogede Liv.
En Guldsmed sig svinger
paa straalende Vinger,
den „demoiselle” nok kaldes bag Rhin.
En Franskmænd, en ægte, —
det kan man ej nægte —
er altid saa höflig og mageløs fiin.

4.

Opmærksomhed kræver
den kløgtige Væver,
der spinder af Bugen sit kunstige
og hæfter det oppe Spind
paa Straaenes Toppe,
hvor sagte det vugges i Sommerens Vind.
Det dybt mig bedrøver,
at det er en Röver,
som Fluer bestandig i Hovedet har.
Desværre har Nettet,
han listigen flettet,
besnæret saa mangen en troskyldig Nar.

5.

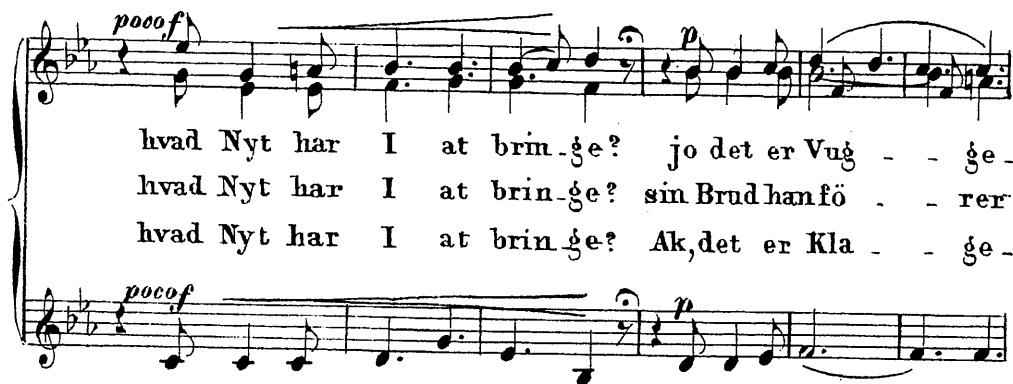
Sig spejler i Livet
paa Straaet og Sivet
vor Menneskeidræt, thi Stort er som Smaat.
Se, det er Moralen.
Nu slutter jeg Talen —
thi Prækener kjede, det veed jeg jo godt.
Nu falder alt Duggen.
Hör Nattergalklukken!
Jeg vandrer ad Skovstien hjemad i Kveld.
Det suser i Skoven,
det bruser fra Voven:
„Ja, Dagen var dejlig! Godnat og sovvel!”

(Hr. Arenzen.)

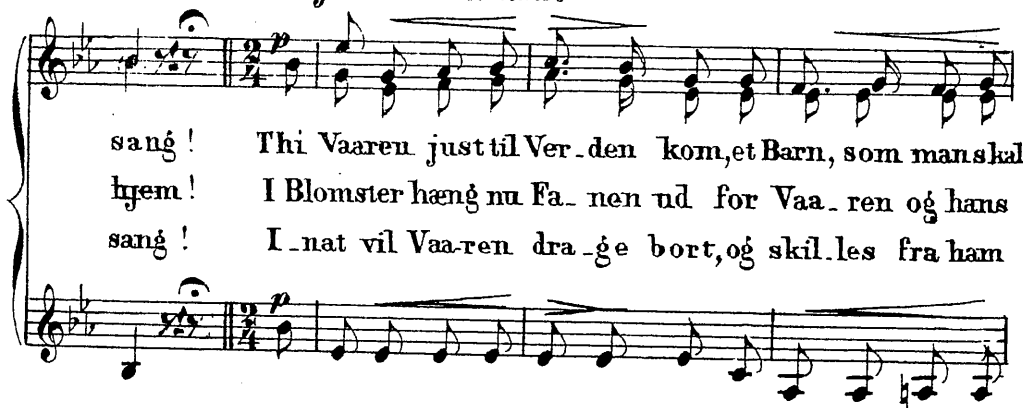
8. EN SANG OM VAAREN.

Allegro.

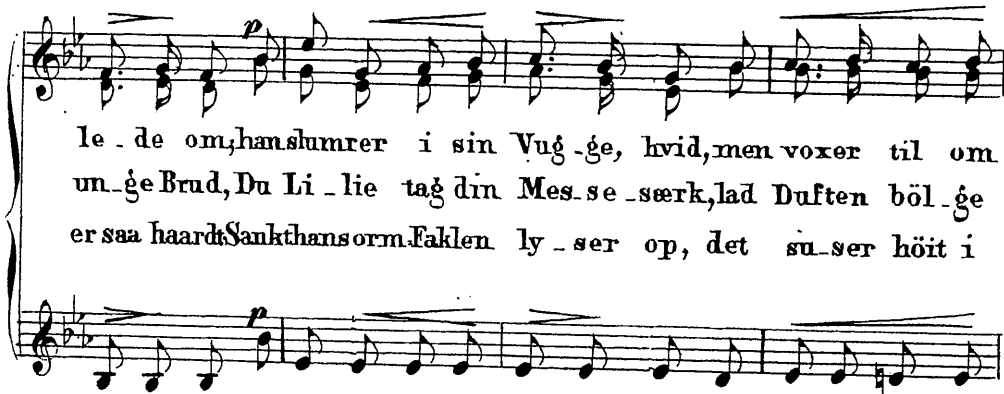

1. Sne - klok-ker - ne rin - ðe, Ding Dang, Ding Dang -
 2. Con - val - ler - ne rin - ðe, Bim Bim, Bim Bim -
 3. Blaa - klok-ker - ne rin - ðe, Ding Dang, Ding Dang -

hvad Nyt har I at brin - ðe? jo det er Vug - - ðe -
 hvad Nyt har I at brin - ðe? sin Brud han fö - - rer
 hvad Nyt har I at brin ðe? Ak, det er Kla - - ðe -

Allegro ma non tanto.

sang! Thi Vaaren just til Ver - den kom, et Barn, som man skal
 hjem! I Blomster hæng nu Fa - nen ud for Vaa - ren og hans
 sang! I - nat vil Vaa - ren dra - ðe bort, og skil - les fra ham

le - de om, hans lumrer i sin Vug - ðe, hvid, men voxer til om
 un - ðe Brud, Du Li - lie tag din Mes - se - særk, lad Duften böl - ðe
 er saa haardt Sankt hans orm - Faklen ly - ser op, det su - ser høit i

føj - e fjøj - e Tid. Saa kom og nyn, I
sød og sød og stærk! Tænd Ro - sen - blus, Du
Bø - gens, Bø - gens Top, og Nat - ter - gal og

Fug - le smaa, at Gæn - gen kan des - be - dre gaa! Smut
mil - de Sol! Bær Vi - e - vand, du blaa Vi - ol! Og
Kil - de - væld de syn - ge ham et sødt Far - vel, ja

1. ud hver Bæk fra Hegn og Hæk, snart maa I vaag - ne al - le, I
spræng dit Skjul, o Sommerfugl, dans ud i bro - get Klynge, og
langt paa Vei og træ - tes ei - thi

2. skal for Drengen tral - - - le.
lad de an - dre syn - - - ge.
3. haster og han mod det Fjerne,

be - hol - de ham vil - de de saa gjer - - ne.
(Chr. Richardt frit efter Reinick)

*Andante lento.**p tranquillamento.*

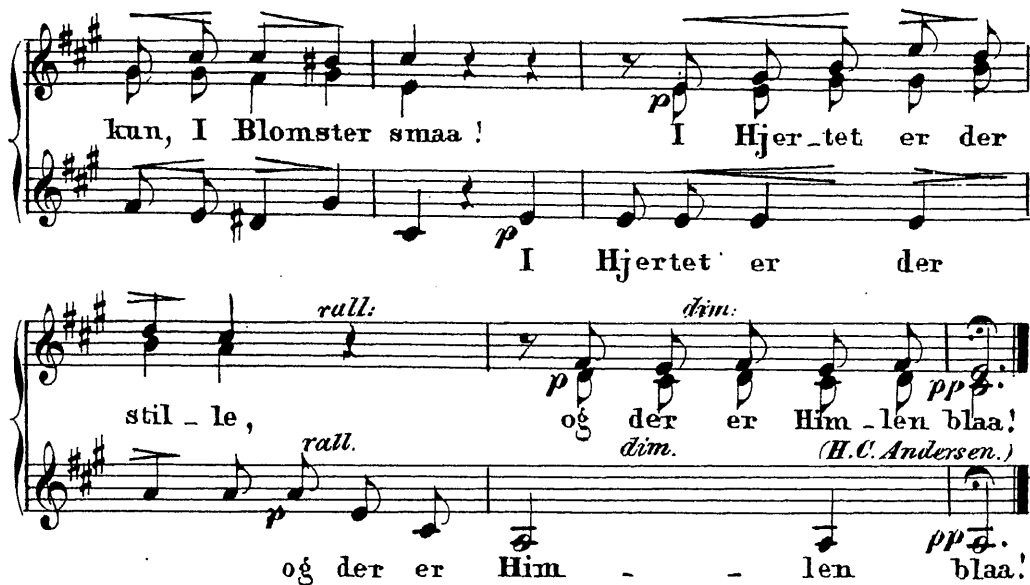
1. See, Aft'nen er saa stille, og Himlen er saa blaa! Nu
 2. I Drømme svinger Lærken sig i den fri-ske Luft, og
 3. Jeg fö-ler Öj-et græ-de, og svimler dog af Lyst; jeg

poco f *dim. p* *poco f*
 so-ve alle Blomster og alle Fugle smaa! De nik-ke og de
 hvad hvert Blomsterfö-ler, det aan-der ud i Duft. Den he-le, vi-de
 kun-de sa-lig tryk-ke hver Skabning til mit Bryst! Se, al-le Stjerner

p *p*
 drømme, forstyr ei de-res Lyst! En Ver-den der jo byg-ger, selv
 Ver-den, med si-ne Verdner smaa, og al-le Himlens Himle jo
 bli-n-ke og Aft'nen smelter bort! Lad Stor-me-ne kun sti-ge og

p
 i det mindste Bryst. Sov sødt og dröm, I Fug-le! Dröm
 i mit Hjer-te slaa..
 klæ-de Nat-ten sort!

Sov sødt og dröm, I Fug-le! Dröm

kun, I Blomster smaa ! I Hjer-tet er der

I Hjertet er der

stil - le, og der er Him - len blaa!

og der er Him - - len blaa!

(H.C. Andersen.)

10. SOLNEDGANG.

Andante.

1. Det spre-des mer og mer det dun - kle
 2. Der er saa ro - ligt o - ver Land og
 3. Hvor dei - ligt skin-ner Ve - sten o - ver
 4. Fred mel-lem Men - ne - sker-Guds Fred paa

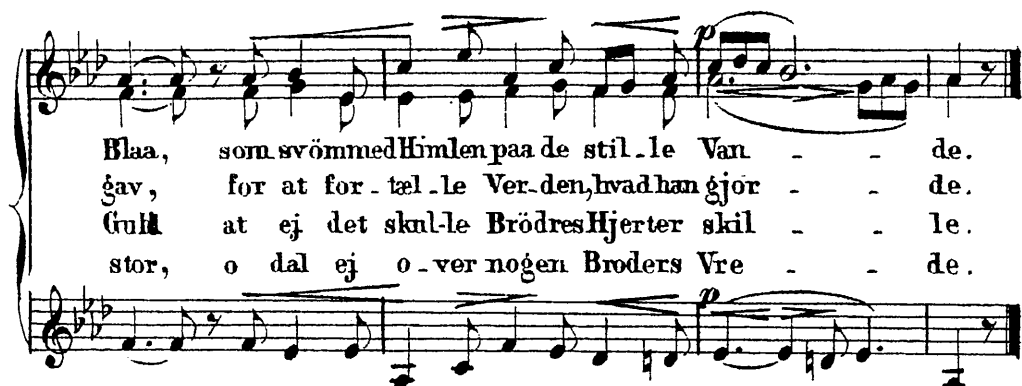
Graa, mildt Af - ten - so - len ser paa grøn - ne
 Hav; men Græs set groer i Løn, og Blom-ster
 Muld! det er, som Him - len hist i Af - ten -
 Jord! hans Dug paa hver u - skyl - dig Blomst der -

poco f

Stran - de; Hav - fla - den sam - ler op det smuk - ke
vor - de; han, som gav Blomsten Væxt, ej Røst den
stil - le op - sam - led i sit Skjød alt Jor - dens
ne - de! du gyld - ne Sol, som da - ler mild og

poco f

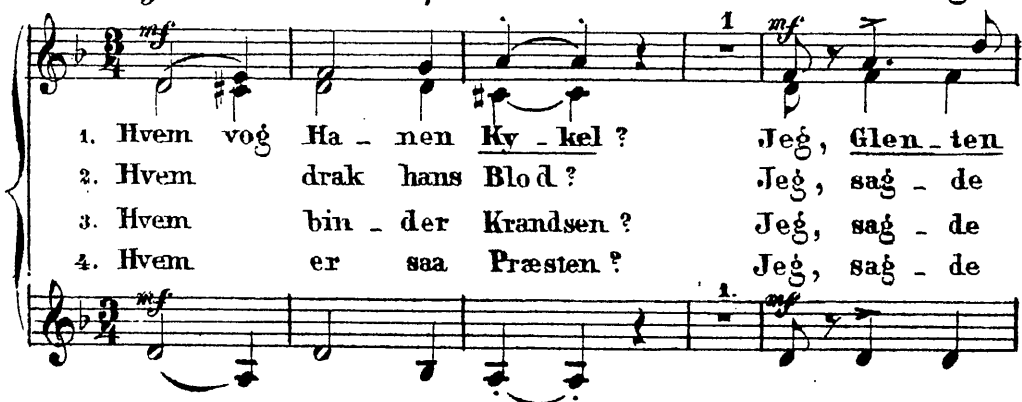
Blaa, som svømmed Himlen paa de stil - le Van - - de.
gav, for at for - tæl - le Ver - den, hvad han gjør - - de.
Guld at ej det skul - le Brødrers Hjerter skil - - le.
stor, o dal ej o - ver nogen Brøders Vre - - de.

11. HANEN KYKELS LIIGBEGJÆNGELSE.

Allegro moderato un poco risoluto.

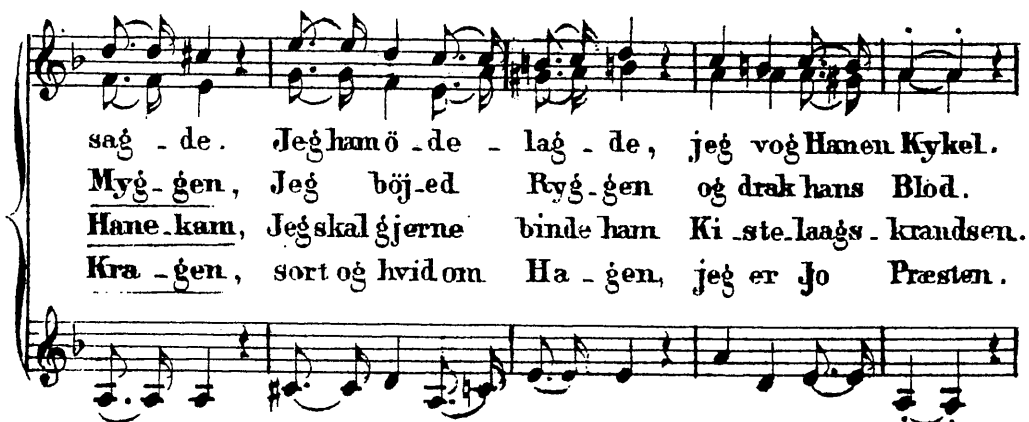
E. Rung.

mf

1. Hvem vog Ha - nen Ky - kel? Jeg, Glen - ten
2. Hvem drak hans Blød? Jeg, sag - de
3. Hvem bin - der Krandsen? Jeg, sag - de
4. Hvem er saa Præsten? Jeg, sag - de

mf

sag - de. Jeg ham ø - de - lag - de, jeg vog Hanen Kykel.
Myg - gen, Jeg böj - ed Ryg - gen og drak hans Blød.
Hane - kam, Jeg skal gjerne binde ham Ki - ste - laags - krandsen.
Kra - gen, sort og hvid om Ha - gen, jeg er Jo Præsten.

Hvem har da seet det? Jeg, sag - de Graa - muus,
 Hvem gra-ver Gra-ven? Jeg, sag - de Hö - nen tro,
 Hvem bæ-rer Baa-ren? Jeg, sag - de Stæ - ren,
 Hvem syn-ger Psal-men? Jeg, sag - de Nat - ter gal,

Ud fra mit lil - le Huus har jeg mæn seet det.
 Jeg med min kvas-se Klo - gra - ver ham Gra - ven.
 Jeg vil gjerne bæ - re'n, jeg bæ - rer Baa - ren.
 med yn - de - li - ge To - ne - fald syn - ger jeg Psal - men.

Andante.

Hvem træk - ker Klokkens Streng? Jeg, sag - de Bukken,

Jeg rin - ger med Klok - ken; — Ky - kel! Far - vel, min

Dreng! Hver Fugl i Luft, paa Hav til Graad og Kla - ge

rör - tes da Sör - ge - klokken hör - tes ved Ha - nen Ky - kels Grav.
(Christian Winther.)
(Oversættelse)

12. SOMMERVISE .

Andante con moto.

1. Den kjed - som Vin - ter gik sin Gang, den
 2. Ak se, hvor pyn - tet So - len gaar med
 3. Ak se, et me - get yn - digt Syn paa
 4. Ak se, hvor spej - le - klar og glat den

Dag saa kort, den Nat saa lang for -
 lan - ge Straa - ler i sit Haar! den
 Skø - vens grøn - ne Öj - en - bryn! den
 Sø dog er i La - ve sat! det

an - drer sig - saa læm - pe - lig; den bær - ske Vind, den
 var - me Krands er ret - te Kams for al - le Ting, som
 høj - e Top - skal klæ - des op og Vaa - ren pyn - ter
 er jo, som om So - len kum, kun for - at se sit

mør - ke Sky - maa fly, vor Kak - kel - ovn saa
 nu maa gry - paa - ny." Det kla - re, ly - se
 Bø - gen ud - til Brud. Naar So - len bræn - der
 Skil - de - ri - der - i; den Fisk, som stak i

e - ne staar, og Hver - dags kol - de - sy - ge faar, den
 himmel - blaa er værd at ka - ste Øj - e paa; se
 som en Glød og stik - ker Ild i Barm og Skjød, da
 Dynd og Skarn, men slap for Frost og Fan - ge - garn, han

tyk - ke Vams, den fo - ret Dragt er
 Fug - le - ne i Flok - ke - tal, i
 har man jo bag hvert et Blad et
 faar nu at - ter Mod og Liv og

alt hængt hen og rent for - agt, og Muf - fen er til -
 Luf - tens vi - de Som - mer - sal de hol - de snart hvert
 Skyg - ge - skjul med Straalers Bad! Her sma - ger The og
 spø ger frit i Rør og Siv; se hist, hvor stolt hans

li - ge gjenat - og glemte; man fryg - - - ter
 Öj - e - blik - Mu - sik; de kap - - - pes
 et Glas Viin - fra Rhin. I - mid - - - ler -
 Fin - ner gaar - og slaar! Og Frö - - - en

man fryg - ter ei, at
 de kap - pes dag - lig,
 I - mid - ler - tid man
 Og Frö - en lir - rer

ei, at Sne og Shud skal mö - de dem, som vil gaa
 dag - lig to og to at byg - ge, hvor de bedst kan
 tid man faar at see en ret na - tur - lig As - sem -
 lir - rer med sin Mund i - mod den söv - nig Af - ten -

Sne og
 to og
 faaer at
 med sin

ud; thi lad os gaa - at sku - e paa hvor
 bo; her flag - rer een - jo med sin Gren, en
 blé; hver Fugl har stemt - sit In - stru - ment, de
 stund - jeg tæn - ker paa mit Hvi - le - straa, og

smukt Na - tu - ren sig be - teer - og
an - den san - ker Haar og Straa - saa
ra - ske Dyr vil dand - se net - og
en - der min Spad - se - re - gang - i

1. 2. 3. | 4. *poco a poco rallentando.* jeg tæn - ker
leer. jeg tæn - ker paa mit
smaa. let. Sang,
p poco a poco rallentando.
paa jeg tæn - ker paa mit Hvi - le -
mit Hvi - le straa, og en - der min Spad -
Hvi - le straa, og en - der min Spad -
staa .

se - re - gang, i *dim.* *pp*
se - re - gang, i Sang, i Sang, i Sang.
(Ambrosius Stub.)
og ender min Spadsere - gang, i *dim.* *pp* Sang, i Sang.